Коме припада свет?
To Whom Does the World Belong?

MARGARETA KERN

Политика квара (*glitch-а*) или естетика грешке? О чему говоримо када говоримо о огољеним сликама *old school* анимације у оквиру изложбе Маргарете Керн: *Коме припада свет?*

Радове ове изложбе спаја заједничка нит отелотворења нестабилности свакодневног живота у времену разградње савременог друштва, у ери коју обликује неолиберална држава. Политичка монтажа која се користи *stop/slow motion* анимацијом, цртежима, гласом, поетским записима, видео документацијом, звуцима и тишином – производи унутрашњи неми глас који нас води, заокупља нашу мисао и реоријентише наше деловање, уједно стварајући синкретички доживљај (*aesthesis*) производње афекта. Чује се звук који означава крај рада берзе, повлачи се поезија попут линија на цртежу које обликују обрисе женског тела. Тело које се опире док га полиција развлачи по улици у којој се дешава Арапско пролеће у Египту 2011. године. Поражено друштво и претучена жена с једне, неолиберална држава и савремени патријархат с друге стране, налазе се на слици која је обишла свет. И рат против диктатуре који се убрзо претвара у рат против терора и увлачи се у поре неолиберализма као нужан и сталан агенс његовог опстанка – негде иза слике.

Медијско (не)кадрирање политичких чинова попут неуспеле револуције и перманентног рата тако копродуцира друштвену актуелност, односно поставља актуелно (видљиво) на место реалног (невидљивог). Удаљава нас од оног што нас се тиче и што нисмо више у стању да препознамо и именујемо, а још мање да делујемо. У анимирани простор цртежа који користи документаристички тренутак немоћи тела, залазе руке уметнице које гребу по слици, по звуку, по пластичној фолији. Руке заустављају и дезинтегришу кадар на коме се још назиру обриси пораженог женског тела у пропалој револуцији. Огуљена слика пред нама отвара политички простор за суочавање с реалним у његовој крајњој инстанци. Анимација заустављена у тренутку сопствене деструкције нагони нас да се тргнемо и пустимо глас, позива нас да се политички артикулишемо, али исто тако да политички осећамо, мислимо и делујемо. Другим речима, уметница нас својом политичком монтажом афекта, нужном 'грешком' у поступку анимирања слике не привлачи, већ увлачи у свет коме припадамо.

Овај политички призор изгребаног кадра, анимације која се заустављa у тренутку естетског *glitch*-а, уједно је и црвена нит изложбе, нит која пара тело државе, економије и уметности. Кроз тај призор задиремо у сва три уметничка рада, без посебног редоследа, кружно, увек с истом тачком пресека: телом. Видео радом *'тела која не могу више да поднесу.* слике које не могу више да поднесу' улазимо у простор савременог уметничког система, задирући истовремено у његову политику и његову политизацију. Уметница користи снимак који се појавио у вестима *Tages Woche* поводом уметничке и полицијске интервенције у уметничко-архитектонској инсталацији Тадашија Кавамате (Tadashi Kawamata) и Кристофа Шајдигера (Christophe Scheidegger) под називом *Favela Café*. Инсталација је, као део Сајма уметности у Базелу (ArtFair Basel 2013), била постављена на јавном тргу који је био изнајмљен за сајамску поставку. Рад је изазвао револт јавности и уметничког света у име кога је направљена журка унутар инсталације као чин уметничког активизма, а затим и полицијску насилну реакцију над активистима који су одбили да угасе музику у касним вечерњим сатима. У том тренутку настаје медијски запис полицијског насиља који актуелизује истовремено урушавање уметничке инсталације и уметничког активизма као заједничког уметничког догађаја. У овај медијски запис, Маргарета Керн интервенише политичком монтажом афекта, прецизније одсуством звука, репетативним прескакањем сваког трећег кадра и неспокојним померањем снимљеног

призора *напред-назад*. У ‘уметнички догађај’ уводи политику (одсуства) гласа која говори о свету уметности данас, односно о његовим прећутним механизмима функционисања, компатибилним форматима производње уметничког тржишта и активизма, активирајући питање: Да ли уметнички свет може данас да говори, у име чега и коме? У исто време, репетативном естетиком грешке води нас ка промишљању радикалног реза у продуковању уметничког догађаја и његове политике, а пре свега друштвеног тела уметности, ка тренутку у коме иступамо из сензационализма слике и спектакла самог догађаја у простор политичке артикулације побуне и њеног друштвеног ангажовања.

Уметнички свет данашњице, као и механизми деловања и структуре уметничког система, рефлектује и тело економије и тело државе – тела која га истовремено регулишу. Пролазећи поново кроз почетни кадар женског тела заустављеног у покрету, враћамо се на видео-анимацију *Тело државе/Државно тело* којој овај кадар припада. Документаристички записи, хроника глобалног друштвеног стања под неолиберализмом, преклапају се с анимацијом која форензички деконструише сензационалистичке медијске слике, њиховом разградњом кадрирајући реално, невидљиво и празно место нужне политичке субјективације. Побуна савременог друштва против државе препознаје се у протестима, у документаристичкој грађи која се користи у анимацији: против плаћања школарина (Енглеска, 2010), против буџетских резова у здравству (Шпанија, 2012), против диктатуре (Египат, 2011). Побуна која захтева слободу, социјална права (на плаћени рад, здравство, школство) и људско достојанство (једнакост) сведена је на кадрове који не приказују, већ (ре)продукују *статус ауо* политичке свакодневице. Глас сваког појединачног политичког субјекта унутар колективног тела побуне, испрекидан глас анимације, тако неминовно наводи на питање: Да ли је данас уопште могуће производити делујуће слике отпора, протеста, револуције?

Бавећи се форензиком слике, али исто тако и звука, уметница користи, између осталог, сопствени глас и могућност његовог звучног умножавања и преклапања унутар анимације, чиме након разграђивања актуелних слика, посеже у поезију прошлости. Песмом Волта Витмана *Ја певам тело електрично*, као и

Витмановом тезом да се исходиште осећања налази у телу, она поставља материјалност осећања у средиште какофоничних и замагљених стихова који се губе између звукова које доноси данашњица: звук завршетка рада берзе – којим рад почиње и звук цензуре – којим се завршава. Оно са чиме нас Маргарета Керн кроз овај форензички поступак суочава је прекривање реалности друштвеног покрета његовим актуелним сликама, њиховом масовном производњом, политичком апропријацијом и инскрипцијом револуционарне прошлости. Истовремено, огољеност ових слика, представља имагинативни доживљај (*aesthesis*) нове социјалне револуције, афективну артикулацију њене *поезије која крпи свој плас из будућности и позива на нове садржаје – на револуцију коју је немогуће започети пре него се она отресе свог празноверја у прошлост, светскоисторијских реминисценција којима обмањује себе у погледу свог властитог садржаја* – како то Маркс каже у 18. бримеру Луја Бонапарте. Материјализовање (отелотворење) осећања враћа нас тако не само на Марксово, већ и на античко схватање поезије која се дефинише као *чин стварања*; враћа нас у потрагу за новим политичким и друштвеним изразом – поезијом будућности која ће се неповратно суочити са спрегама патријархата и капитализма, или другим речима, враћа нас у економију тела/тело економије – егзистенцијално тело афекта, естетике, друштва и политике.

Зато није случајно да се видео анимација *Тело економије/Економија* тела већим делом састоји од графикона који осцилирају између финансијских путања раста и пада на берзи и кардиоталаса електричне активности срца који се понављају, нестају, бришу, претварају у људска финансијска тела. Графикони који приказују линије прате низ референцијалних фактора: од техничког квара који је изазвао панику једне од највећих светских берзи (NASDAQ) у августу 2013, до људског испрекиданог даха услед извештаја о финансијској кризи и депресији, тј. повећаној стопи смртности. Анимација тако постаје средство анимирања: враћања у живот појединца који стоји на једној од многих вишеспратница с којих скок симоблично означава само једно – финансијско (само)убиство. Егзистенцијални импулс, откуцаји срца надјачавају звук звона берзе својим животним нагоном, док с друге стране интернализовани капитализам у сваком појединцу активира афект у коме се назире политичка артикулација, захтев за изградњом друкчијег света. Политика квара у заустављању машинерије капитализма, политика наде у свеопштој дистопичној слици света који смо отуђили, покретање тела револуције које непомично лежи на улици је та(ко) црвена путања изложбе кроз коју нас естетика ових огуљених/огољених анимираних слика заправо води.

Јелена Петровић

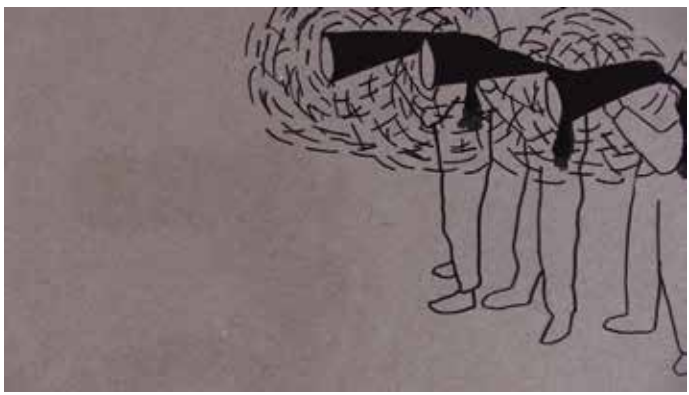

The Body State, 2013 / Telo Države/Državno Telo
Квадрат из филма, HD видео, звук /
Film still, HD video with sound, 9' 29"

The politics of glitch or aesthetics of error? What do we speak about when we speak about the bare images of old school animation in Margareta Kern's exhibition *To Whom Does the World Belong?*

The artworks exhibited within *To Whom Does the World Belong?* are connected by a common thread which embodies the instability of everyday life in times of fragmentation of contemporary society and in an era shaped by the neoliberal state. The political montage which uses *stop/slow motion* animation, drawings, voice, poetry recordings, video documentation, sounds and silences, produces an inner voice which directs us, occupies our thoughts and re-orients our actions, simultaneously creating the syncretic experience (*aesthesis*) of affect production. A voice can be heard signaling the end of trading at a stock exchange, lines of poetry are drawing the contours of a woman's body, a body that is being dragged along a street in Egypt during the Arab Spring of 2011. Society defeated, a woman beaten-up by the police on one side, the neoliberal state and contemporary patriarchy on the other, feature in an image which has travelled the world. The war to end dictatorship, soon turns into the war on terror, becoming a permanent, necessary and constituent agent of the survival of neoliberalism, lurks in the background of this image.

(Non-)framing political acts by the media, such as a failed revolution and a permanent war, thus co-produce the social actuality by placing the *actual* (visible) in place of the *real* (invisible). It distances us from that which concerns us, yet which we are no longer able to recognize and name, let alone act upon. Into the animated space of drawing, which makes use of a documentary moment of the body's powerlessness, the hands of the artist set out scratching the image, the sound, the acitate. The hands freeze and decompose the frame in which the contours of the woman's body, defeated in the failed revolution, can still be discerned. The frayed image before our eyes opens up a political space for confronting the real in its ultimate instance. The animation suspended in the moment of its own destruction makes us wince and raise our voice, and calls for the political articulation, as well as political feelings, thoughts and actions. In other words, using the political montage of the affect, the necessary glitch in the process of image animation, the artist does not just *draw* us in, but rather drags us into the world to which we belong.

This political spectacle of a scratched frame, of an animation suspended in the moment of aesthetic glitch, is at the same time the red thread of this exhibition – the thread which unravells the body of the state, economics and art. Through this frame we are allowed entrance into all three works of art, which we perceive circularly and in no particular order, though with perpetually identical point of intersection: *the body*. The video "bodies that can't take anymore. images that can't take anymore" takes us into the space of a contemporary artistic system, simultaneously tackling its politics and its politicisation. The artist uses a video featured in the *Tages-Woche* newspaper on the occasion of an artistic and police intervention into the art-architectural installation *Favela Café* by Tadeshi Kawamata and Christophe Scheidegger. As part of the Art-Fair Basel 2013, the installation was set up at a public square in Basel, leased for the private art fair. The art work provoked revolt from local artists and activists, who organised a party as a form of intervention inside of the installation. This in turn prompted a violent reaction of the police, directed at the activists who refused to turn down the music in the late evening. It was at this moment that the video recording of police violence was made, actualising a simultaneous collapse of the art installation and activist intervention as a collective artistic event. Margareta Kern intervenes into this footage by politically editing the affect, more precisely, by leaving out any sound, repetitively skipping every third frame and restlessly shifting the recorded spectacle backward and forward. Into the "artistic event" she introduces the politics of the (absent) voice, which speaks of the art world today, that

is, of its silent operational mechanisms, compatible formats of the art market and activist production, thus introducing the question: Can the art world speak today, to whom and on behalf of what? At the same time, Kern's repetitive aesthetics of error ushers in a contemplation of a radical cut in the production and politics of an artistic event and leads us towards a moment in which we transgress the sensationalism of an image (and a spectacle of the event itself) to enter a space of political articulation of revolt and its social engagements.

The art world today, as well as the mechanisms of activism and structures of the artistic system, mirrors the body of the state and the body of economics – bodies that regulate them. Turning again to the initial frame of a woman's body frozen in movement, it brings us back to the video animation *The State Body*, to which this frame belongs. Documentary records chronicling global social circumstances in the era of neoliberalism overlap with the animation which performs a forensic deconstruction of those images, fragmenting them to frame the real, invisible and empty places of a necessary political subjectivation. Contemporary society's revolt against the state are glimpsed in the animated documentary records of the protests: against tuition fees (England, 2010), against budget cuts on healthcare (Spain, 2012), against dictatorship (Egypt, 2011). The revolt which demands freedom, social rights (labour, healthcare and education rights) and human dignity (equality) is here condensed into frames that do not show, but (re)produce the *status quo* of everyday politics. The voice of each individual political subject within the collective body of revolt, the interrupted, cut-up voice of animation questions if it is at all possible to produce effective images of revolt, protest and revolution in the world of today?

In this animation, the artist delves into the forensics of the image, as well as of the sound, and uses her own voice and possibilities of its multiplication and overlapping. With Walt Whitman's poem "I Sing the Body Electric," and his thesis that the roots of emotions are located in the body, Kern posits the materiality of feelings into the centre of the blurred cacophonic verses which gradually disappear among the sounds of today: the sound marking the end of the stock exchange trading hours – the one with which the piece opens – and the sound of censorship, with which it closes. What Margareta Kern faces us with in the course of this forensic procedure

images that can't take anymore. bodies that can't take anymore
'тела која не могу више да поднесу. слике које не могу више да поднесу', 2013-2015
Квадрат из филма, HD видео, без звука / Film still, HD video, silent, 3' 22", loop

is a concealment of the reality of social movements by the media images, their mass production, political appropriation and inscription of a revolutionary past. The bareness of these images at the same time represents an imaginative experience (*aesthesis*) of a new social revolution, an affective articulation of its *poetry that is taken from the future and calls for new content – a revolution which cannot begin "before it has stripped away all the superstition about its past" and "recollections of past world history" with which it deceits itself*– as Marx puts it in the 18th Brumaire of Louis Bonaparte. Thus the materialisation (embodiment) of feelings does not only bring us back to Marx's understanding of poetry, but further back to the ancient classics who defined poetry as an *act of making*, that is, it leads us in search of a new political and social expression – the poetry of the future which will inevitably confront the harness of patriarchy and capitalism. Or, in other words, it leads us back to the body economic/body of the economics – an existential body of the affect, aesthetics, society and politics.

It is therefore not a coincidence that the video animation *The Body Economic* consists mostly of alternating graphs oscillating between the financial trajectories of the rise and fall of stock market prices and cardiac waves representing the electrical activity of the heart. As these are repeated, erased, eliminated, suggesting the birth of financial human bodies, the lines of the graphs follow a series of referential factors: from the technical glitch which caused panic in one of the world's largest stock exchanges (NASDAQ) in August 2013, to the intermittent human breathing upon hearing news of the financial crisis and depression, i.e. the increased death rate. The animation thus becomes a means of animating – bringing back to life the individual who stands on top of one of the numerous skyscrapers, the jump from which can symbolically mean only one thing: financial homicide/suicide. The existential impulse – beatings of the heart – prevails over the stock exchange sound of the bell with its life force, while internalised contradictions of capitalism activate an affective space in which an emerging political articulation can be discerned as a demand for the construction of a different world. The politics of glitch in

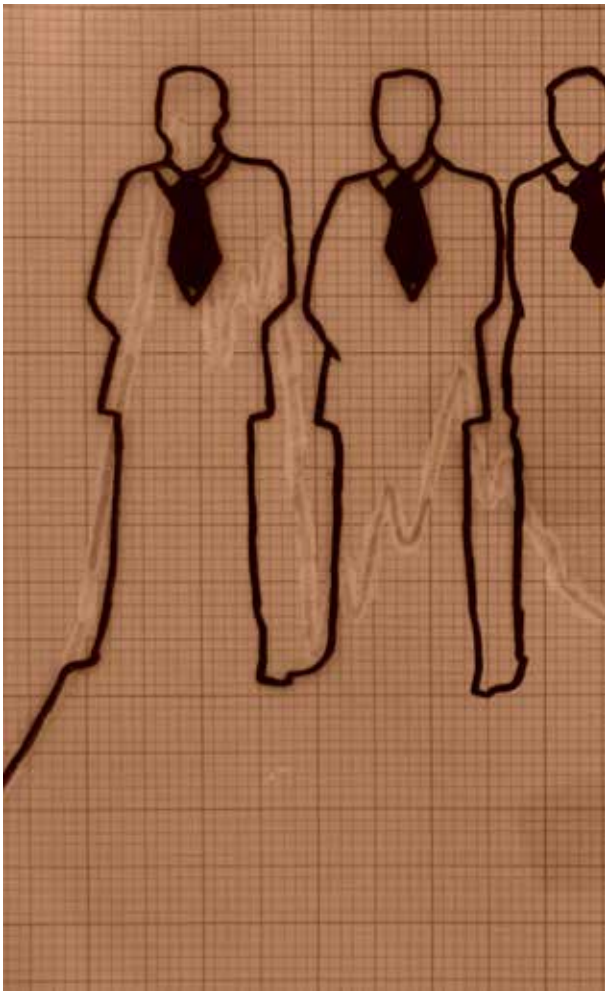

stopping the machinery of capitalism, the politics of hope in the universal dystopian image of an alienated world, movement of the revolution-body which lies motionless on the street – these are the red exhibition threads that the aesthetics of bare/scratched images are leading us through.

By Jelena Petrović

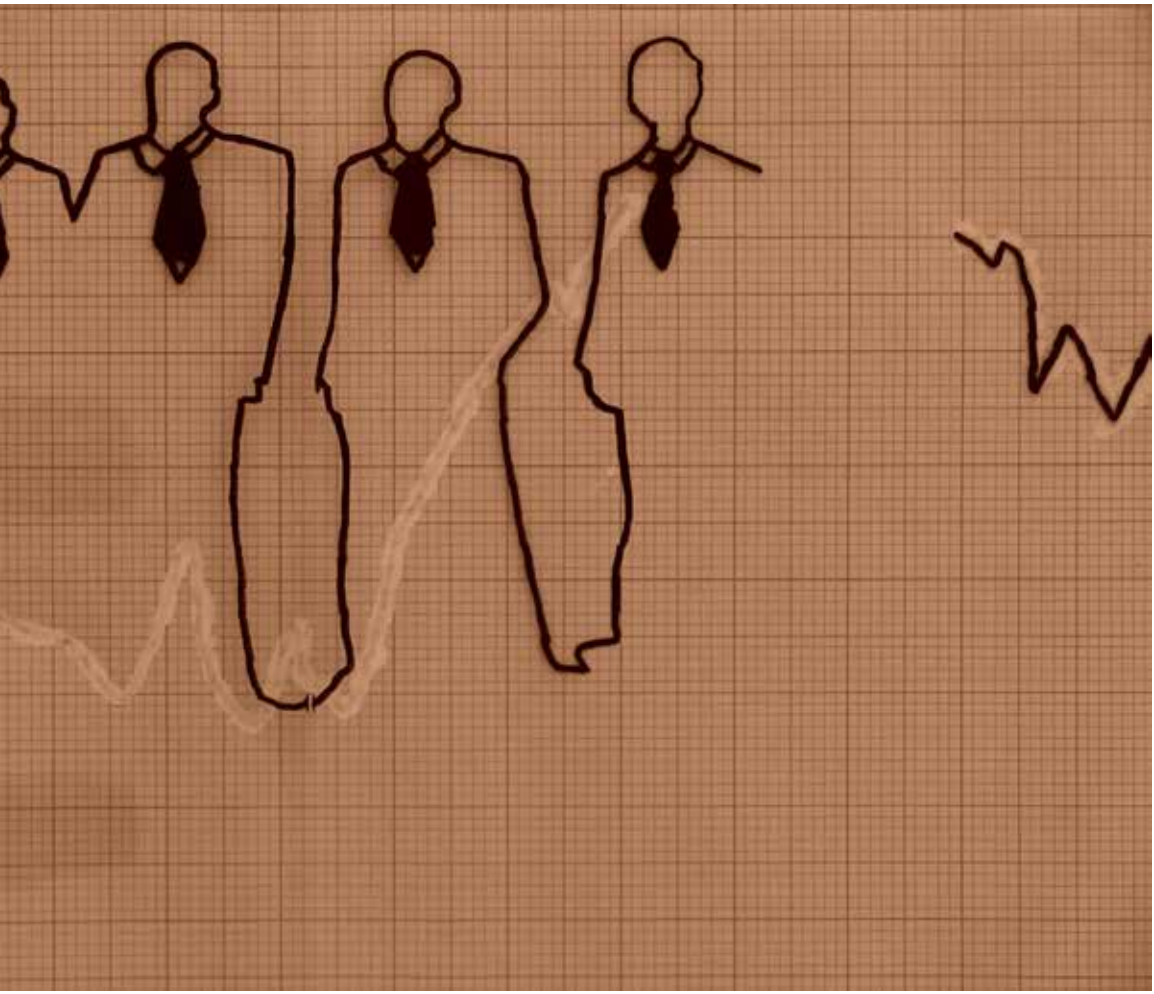

The Body Economic, 2013 /
Telo Ekonomije/Ekonomija Tela
Квадрат из филма, HD видео, звук /
Film still, HD video with sound, 6' 26"

Награда Културног центра Београда на 54. Октобарском салону

Награда Културног центра Београда на међународној изложби Октобарског салона, која подразумева организовање самосталне изложбе додељује се од 2007. године за актуелно визуелно стваралаштво које се одликује ауторским ставом и одражава простор у коме уметник живи и ради.
Жири који је радио у саставу: Светлана Петровић, Гордана Добрић и Александра Естела Бјелица Младеновић, кустоскиње одлучио је да на 54. Октобарском салону у Београду додели награду Маргарети Керн за видео рад, *Стање (и) тела(о)*, из експерименталног циклуса *Коме припада свет*, из продукције 2013. године.
У духу најбоље традиције постфеминистичке уметности и праксе историјског активизма из 70их и 80их година XX века, у свом стваралачком концепту ауторка користи људско тело и телесне радње којима се приказују драматични визуелни доживљаји и експресивна стања у сликама политичке и социјалне побуне. Рад са телесним мотивима у овом видео раду/филму је интермедијалан и мултимедијалан јер у креирању визуелног, естетског и аудио доживљаја тела ангажованог у ангажованом простору уметница укључује различите садржаје ликовног и визуелног формата - од архивских кадрова из филма Бертолда Брехта из 1932. на којима су снимци економске кризе у Вајмарској републици, секвенце из видео записа забележеног полицијском камером са једног студентског протеста у Лондону 2010, фотографије и покретне слике уобличене анимираним цртежима и сведеном пиктуралношћу, до нарације - гласа саме уметнице који нам се обраћа својим суптилним коментарима појединих сцена у форми аудио записа. На тај начин у процесуирању драматичног догађаја којим се видео рад бави, уметница има улогу аутора и учесника протеста. Пажљиво бирани и симболични интерпретативни садржаји имају карактер анализе и критике друштва које уметница изговара као субјект тог друштва, из позиције своје родне политичке моћи и промишљања властитог бића као естетског, политичког и социјалног тела.
Жири је мишљења да ауторка својим уметничким радом, деловањем и стваралаштвом које се заснива на граничним дисциплинама, на најбољи начин заступа идеје савремене феминистичке и активистичке уметности којима је посвећена и овогодишња манифестација.
Београд, 16.11.2013.

Award of the Cultural Centre of Belgrade on the 54th October Salon

The Award of the Cultural Centre of Belgrade on the international exhibition of the October Salon, which includes organisation of one's solo exhibition, has been given since 2007 for contemporary creative work in the field of visual arts, which expresses a unique stance of the author and reflects the space in which the artist lives and works.
The jury which consisted of curators: Svetlana Petrović, Gordana Dobrić and Aleksandra Estela Bjelica Mladenović, decided during the 54th October Salon in Belgrade to give this award to Margareta Kern for the video work named *The Body State*, from her experimental cycle entitled *To Whom Does the World Belong?* produced in 2013.
In the spirit of the best tradition of postfeminist art and practice of the 1970s and 1980s historical activism, in her artistic concept the authoress uses human body and corporeal actions to create a dramatic visual experience and present expressive affects through the sights of political and social rebellion. Her artistic production, which in this video work/film includes corporeal motifs, involves inter-media and multimedia approach as, in creating visual, aesthetic and audio experience, the artist includes different artistic and visual contents – from the archival footage taken from a 1932 film made by Bertolt Brecht, which depicts the economic crisis in the Weimar Republic, sequences from a video footage recorded by a police camera during the 2010 students' protest in London, photographs and moving pictures of animated drawings characterised by understated pictoriality, down to narration – in the artist's own voice, as she provides her subtle comments of certain scenes in the form of audio recording. Thereby, in processing the dramatic events at the core of this work, the artist assumes both the role of the authoress and of a participant in the protest. Carefully selected and symbolic interpretative contents has the character of an analysis and critique of the society, uttered by the artist as a subject of this society, from the position of her gender related political power, as she reflects on her own being as an aesthetical, political and social body.
The jury believes that the author, through her artistic work, activity and production based on liminal disciplines, is among the best representatives of contemporary feminist and activist art, to whom this year's edition of the October Salon has been dedicated.
Belgrade, 16 November 2013

The Body Economic, 2013 / Telo Ekonomije/Ekonomija Tela
Квадрат из филма, HD видео, звук / Film still, HD video with sound, 6' 26"

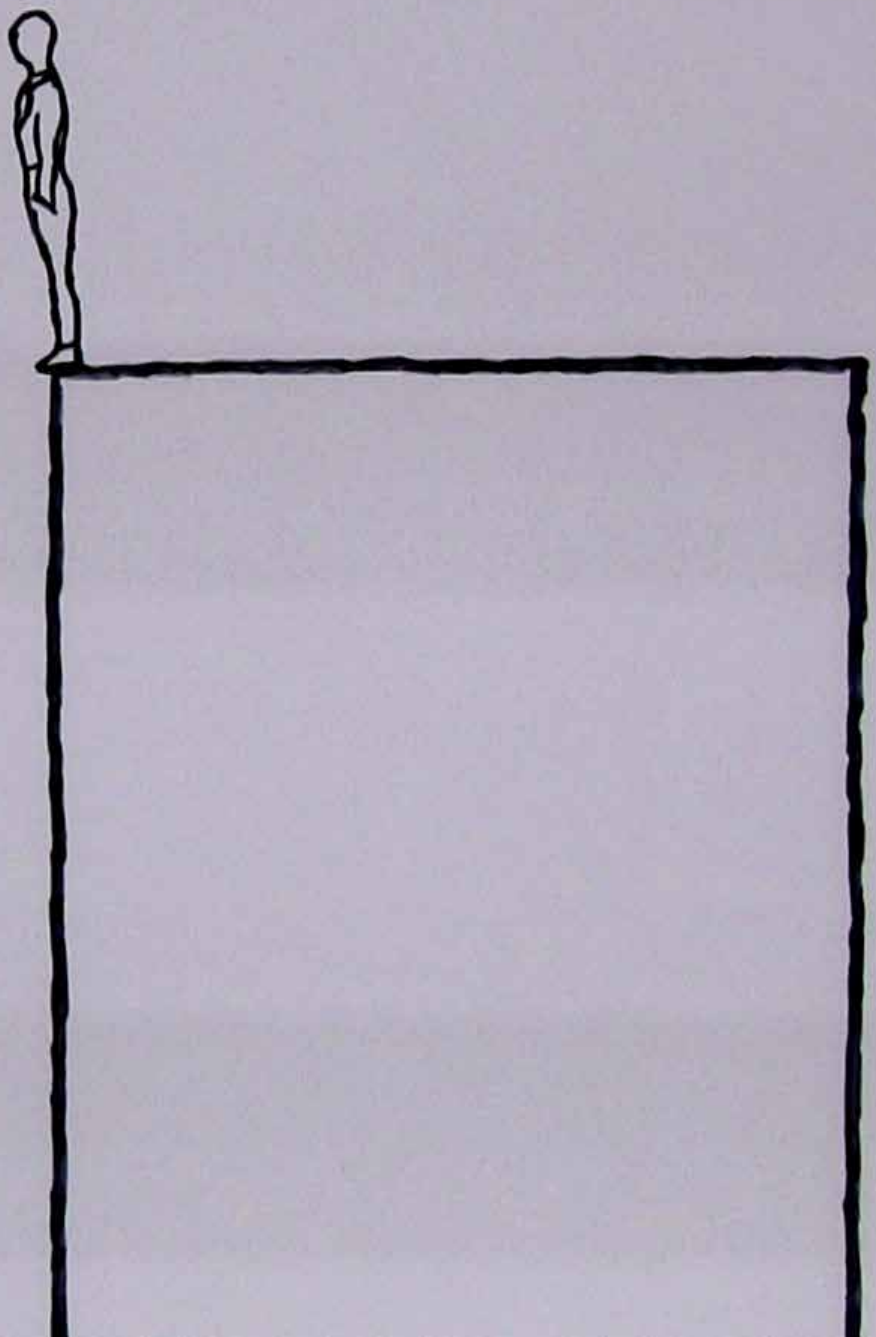

Маргарета Керн (1974, Хрватска/ Босна и Херцеговина) је визуелна уметница која свој друштвени и политички ангажман изражава кроз фотографију, филм, анимацију, цртеж, текст и инсталацију, радећи на сложеним пројектима који захтевају темељно истраживање и сарадњу. Керн комбинује свој уметнички рад с подучавањем, као и са учешћем у раду неколико уметничких/активистичких колектива. Маргарета Керн је дипломирала ликовну уметност на Goldsmiths College, а магистрирала визуелну антропологију на University College у Лондону. Њени радови су излагани и представљени у музејима, галеријама и у оквиру образовних програма. Маргарета живи и ради у Лондону и Корнволу, УК.

Margareta Kern (b.1974 Croatia/Bosnia-Herzegovina) is a visual artist, whose practice engages with the social and political through photography, film, animation, drawing, text and installation, working on complex projects that involve in-depth research and collaboration. Kern combines her practice as a visual artist with teaching, as well as an involvement and contribution to several artist/activist collectives. Margareta Kern holds BA in Fine Art from Goldsmiths College and MA in Visual Anthropology, University College London. Her work has been widely exhibited and screened in museums, galleries and educational contexts. Margareta lives and works in London and Cornwall, UK.
www.margaretakern.com

САМОСТАЛНЕ ИЗЛОЖБЕ, избор / SOLO EXHIBITIONS selection

2013	*To Whom Does the World Belong?* VN Gallery, Zagreb
	GUESTures, Kullukcu Gallery, Munich
2012	*GUESTures,* Bold Tendencies, Inheritance Projects, London
	GOSTIkulacije, Galerija Kapelica, Ljubljana
2011	*GOSTIkulacije*, SC Galerija, Zagreb
	terms @ conditions, INIVA, London
2010	*GUEST*, Institute of Contemporary Interdisciplinary Arts, Bath
2009	*Clothes for Living and Dying* Impressions Gallery, Bradford, UK; Gallery Ruzic, Slavonski Brod, Croatia; Kunstverein Worms, Germany
2008	*Clothes for Living and Dying*, PM & Bacva Gallery, HDLU, Zagreb, Croatia; Margaret Harvey Gallery, St Albans, UK;
2007	*Clothes for Death*, Institute of Contemporary Interdisciplinary Arts, Bath

ГРУПНЕ ИЗЛОЖБЕ/ПРОЈЕКЦИЈЕ, избор / GROUP EXHIBITIONS/SCREENINGS selection (2010-2015)

2015	*Work, Rest and Play: British Photography from the 1960s to today*, The Photographers Gallery at OCT Loft in Shenzhen, China
	Adventures in the Illuminated Sphere, Whitechapel Gallery, London
2014	*Border Cultures: Part Two (work, labour),* Art Gallery Windsor, Canada
	Collective battles for care work - How we want to live? Shedhalle, Zurich
	The Tin Screen, no.w.here 10th Anniversary & DVD Launch, ICA cinema, London
2013	*¡Lotería!* with Teresa Cisneros, Tate Modern, London
	Photomonth, Krakow, Poland
	No One Belongs Here More Than You, 54th October Salon, Belgrade, Serbia
	Strike1984, Remembering Who We Are, Space Station65, London, and International Project Space, Birmingham.
	Free cinema school - On Pedagogical Film, Serpentine Gallery, London
	Supernormal, Braziers Park, UK
2012	*Strike1984*, Whitstable Biennale
	Microstories - Contexts of Feminist Practices since 2000, The Museum of Contemporary Art, Banja Luka, Bosnia-Herzegovina.
2011	*Counterpoint*, Rochelle School/Club Row, London
	Clothing as a Symbol of Identity, The City Gallery, Bihać
2010	*Where Everything is Yet to Happen*, Spaport Biennale, Banja Luka
	Over the Counter – The Phenomenon of Post-socialist Economy, Museum of Contemporary Art/Kunsthalle Budapest
	Journeys With No Return, Kunstverein Kurt-Kurt, Berlin

Издавач/ Publisher
Културни центар Београда / Cultural Centre of Belgrade

За издавача / On behalf of the publisher
Ивона Јевтић / Ivona Jevtić
в.д. директорка / director

MARGARETA KERN
Коме припада свет? / To Whom Does the World Belong?
19. 11 – 12.12.2015.

Ликовна галерија/ Art Gallery
Кнез Михаилова 6, Београд / Knez Mihailova Street 6, Belgrade
Савремена кретања, свеска 574/ Contemporary trends Series, volume 574
Савет Галерије/ Gallery Council
Гордана Станишић, Александра Мирчић, Александра Естела Бјелица Младеновић
Gordana Stanišić, Aleksandra Mirčić, Aleksandra Estela Bjelica Mladenović
Кустос / Curator
Светлана Петровић / Svetlana Petrović
Текст/Text
Јелена Петровић / Jelena Petrović
Превод на енглески / Translation on English
Тијана Парезановић, Милан Марковић / Tijana Parezanović, Milan Marković

Дизајн и прелом/ Design and layout
Bruka Notes
Поставка/ Exhibition Installation
Дејан Павић, Драган Николић, Славољуб Ћирић / Dejan Pavić, Dragan Nikolić, Slavoljub Ćirić
Штампа/ Printed by
Службени гласник, Београд / Službeni glasnik, Belgrade
Тираж/ Print run: 200
Изложбу подржали/ Supported by:

Београд
www.beograd.rs

КУЛТУРНИ
ЦЕНТАР
БЕОГРАДА

МАРГАРЕТА КЕРН
КОМЕ ПРИПАДА СВЕТ?
19. 11 – 12. 12. 2015.
Ликовна галерија
Кнез Михаилова 6, Београд

MARGARETA KERN
TO WHOM DOES THE WORLD BELONG?
19. 11 – 12. 12. 2015.
The Art Gallery
Knez Mihailova 6, Belgrade
www.kcb.org.rs